

Soraya

Ik zag hem al zitten toen ik nog amper een voet op de treeplank had gezet. *Shit!* Hij zat op de plek tegenover waar ik normaal altijd zit. Ik deed een stap naar achteren.

‘Hé, kijk uit waar je loopt!’ Een man met das hield snel zijn koffie omhoog, het klotste bijna over de rand, terwijl ik zonder op iets of iemand te letten het derde treinstel uit probeerde te komen en tegen hem aan knalde. ‘Wat doe je nou?’

‘Sorry!’ Ik verontschuldigde me terloops en haastte me verder over het perron, met m’n hoofd naar beneden gedoken om niet boven de rand van het raampje uit te komen, naar een paar treinstellen verderop. De lampjes naast de deuren begonnen rood te flikkeren en de zoemer klonk luid om reizigers te laten weten dat de metro ging vertrekken. Terwijl de deuren al dichtgingen, sprong ik nog net in de zevende coupé.

Het kostte me een minuut om op adem te komen, vier treinstellen is een heel eind rennen. *Ik moest met m’n luie reet nodig weer eens naar de sportschool.* Ik vond een lege raamplaats waarop ik vooruit kon reizen en ging naast iemand zitten, in plaats van op een van de vele naar binnen gerichte zitplaatsen. De man deed zijn krant omlaag toen ik me naast hem installeerde. ‘Sorry,’ zei ik. ‘Ik word misselijk als ik niet vooruit kan reizen.’ De twee stoelen voor hem waren leeg. Volgens de ongeschreven metro-etiquette had ik daar moeten gaan zitten, maar ik denk dat hij liever iemand knus naast hem zou willen hebben dan braaksel op zijn schoot.

Hij glimlachte. 'Ik ook.'

Ik deed mijn oordopjes in en slaakte een zucht van verlichting terwijl de metro in beweging kwam. Een minuutje later voelde ik een klopje op mijn schouder. De passagier naast me wees naar de man in het gangpad. Met tegenzin haalde ik een van mijn oortjes eruit.

'Soraya. Ik dacht al dat jij het was.' *Die stem.*

'Eh... hai.' Hoe heette hij in vredesnaam ook alweer? O, wacht... Natuurlijk wist ik het nog. Mitch. *High Pitch Mitch*. Ik zweeg mijn zus nog altijd dood vanwege dat drama. Ergste. Blind. Date. Ooit. 'Hoi. Hoe gaat het, Mitch?'

'Goed, en ben ik even blij dat ik je toevallig tegenkom. Ik heb je een paar keer geprobeerd te bellen. Ik zal wel een verkeerd nummer opgeslagen hebben want je hebt m'n berichtjes nooit beantwoord.' *Yeah. Tuurlijk.*

Hij krabde aan zijn kruis, door zijn broek heen. Dat kleinood was ik bijna vergeten. Het was waarschijnlijk een zenuwtrekje, maar iedere keer als hij het deed, volgde mijn blik zijn hand, en moest ik me inhouden om niet in lachen uit te barsten. *High Pitch Mitch met de Itch. Je wordt bedankt, zuslief.*

Hij kuchte. 'Misschien kunnen we ergens een kop koffie halen, zo meteen?'

De Stropdas naast me deed zijn krant naar beneden, keek naar Mitch en toen naar mij. Het was bijna te pijnlijk om die arme jongen zo te behandelen; hij was echt niet onaardig.

'Eh...' Ik legde mijn hand op de schouder van Stropdas naast me. 'Dat gaat niet. Dit is Danny, m'n vriend. We hebben een week geleden besloten om het weer te proberen. Toch, schat?'

Mitch' gezicht betrok. 'O. Ik snap het.'

Nep-Danny speelde mee. Hij legde zijn hand op mijn knie. 'En ik hou niet zo van delen, vriend. Dus toedeledoki.'

'Je hoeft niet zo bot te doen, Danny.' Ik staarde Stropdas aan.

'Dat was niet bot, pop. Dit is pas bot.' Voordat ik hem kon tegenhouden, drukte hij zijn lippen op die van mij. En niet voor een kusje. Zijn tong liet er geen gras over groeien en baande zich een

weg mijn mond in. Ik duwde hem stevig van me af en veegde mijn mond af met de achterkant van mijn hand. 'Sorry, Mitch.'

'Geen probleem. Eh... Sorry voor het storen. Het beste, Soraya.'

'Voor jou ook, Mitch.'

Zodra hij me niet meer kon horen, fronste ik mijn wenkbrauwen richting Nep-Danny. 'Wat was dat, verdomme, eikel?'

'Eikel? Twee minuten geleden was ik nog je schatje. Maak een keuze, snoes.'

'Je hebt wel lef.'

Hij negeerde me en reikte naar de binnenzak van zijn jasje om zijn zoemende telefoon te pakken. 'Mijn vrouw. Kan je heel even je mond houden?'

'Je vróúw? Je bent getrouwd?' Ik stond op. 'Jezus, wat een klootzak ben jij.'

Hij had zijn benen uitgestrekt en trok ze niet in om mij erlangs te laten dus ik stapte er maar overheen. Terwijl hij de telefoon naar zijn oor bracht, griste ik het ding uit zijn handen en zei, zonder te luisteren wie er aan de lijn was: 'Je man is een gigantische eikel.'

Ik mikte de telefoon in zijn schoot en liep weg, de andere richting uit dan die waarin Mitch was verdwenen.

En het is nog maar maandag.

Dit soort shit gebeurde mij nou altijd. Slechte dates tegen het lijf lopen. Mannen die getrouwd blijken te zijn.

Ik bewoog me naar een ander treinstel zodat ik zowel 'Danny' als Mitch niet meer hoefde te zien.

Godzijdank was het hier een stuk rustiger en vond ik een lege en vooruitrijdende plek. Mijn bloeddruk daalde weer naar normaal zodra ik ging zitten. Ik deed mijn ogen even dicht en liet de kalmerende deining van de metro op me inwerken.

Een norske mannenstem verstoorde mijn zengevoel. 'Doe verdomme gewoon wat je moet doen, Alan. Heel simpel. Is dat nou zo moeilijk? Waar betaal ik je voor, als ik ieder detail nog een keer moet gaan micromanagen? Jouw vragen slaan echt nergens op! Zoek het uit en bel me maar met een oplossing waar ik wat aan heb. Ik heb geen tijd voor stomme vragen. Mijn hond kan nog wel

een slimmere oplossing bedenken dan waar jij net mee gekomen bent.' *Wat een zak.*

Toen ik opkeek om stiekem naar het gezicht te kijken waar de stem uit kwam, kon ik een glimlach niet onderdrukken. Natuurlijk! Ik kon wel begrijpen waarom hij dacht dat hij Jan en alleman zo kon afzeiken. Met zulke looks vielen de mensen ongetwijfeld in bosjes aan zijn voeten, zowel letterlijk als figuurlijk. Hij was bloedmooi. Meer dan bloedmooi, hij straalde macht en geld uit. Ik rolde met mijn ogen... Maar kon toch niet wegstaren.

Deze kerel droeg een strak, gestreept overhemd, dat niets aan de verbeelding overliet wat betreft het goedgevormde silhouet eronder. Zijn zonder meer dure marineblauwe jasje lag over zijn knieën. De zwarte, puntige schoenen aan zijn grote voeten zagen er vers gepoetst uit. Hij was vast en zeker zo'n kerel die zijn schoenen liet poetsen op het vliegveld zonder oogcontact te maken met de poetser. Maar zijn meest opvallende accessoire was de boze uitdrukking op zijn perfecte gezicht. Hij had het telefoongesprek beëindigd en keek alsof iemand net in zijn zak chips had gepist. Een opgezwollen ader klopte in zijn nek. Gefrustreerd haalde hij een hand door zijn donkere haren. Jazeker. De verplaatsing naar deze coupé was absoluut een goede beslissing geweest, al was het alleen al voor het uitzicht. Het feit dat hij totaal niet lette op de mensen om hem heen, maakte het gemakkelijker om naar hem te loeren. Hij was fucking hot als hij boos was. En ik kreeg de indruk dat hij altijd boos was. Hij was als een leeuw – zo'n figuur die je maar het best kon bewonderen van een afstand en die eeuwigdurende schade zou berokkenen zodra je daadwerkelijk contact zou krijgen.

Zijn mouwen waren opgerold, waardoor het gigantische en dure horloge aan zijn rechterpols te zien was. Met nog steeds een zure blik staaarde hij uit het raam terwijl hij het horloge heen en terug draaide, steeds maar weer. Het leek op een zenuwtrekje, wat enigszins ironisch zou zijn omdat ik ervan overtuigd was dat hij zelf meer dan genoeg mensen zenuwachtig zou maken.

Zijn telefoon ging weer.

Hij nam op. ‘Wat?’

Zijn stem klonk als een rauwe bariton, zo eentje die ik altijd meteen tussen mijn benen voelde. Ik had een enorm zwak voor een diepe, sexy stem. Helaas kwam het niet vaak voor dat de stem ook nog paste bij de man.

Met zijn telefoon in zijn rechterhand bleef hij met zijn andere hand friemelen aan het metaal van het horloge.

Klikkerdeklik, klik.

‘Dan wacht hij maar eventjes,’ snauwde hij.

‘Het antwoord is dat ik kom wanneer ik kom.’

‘Wat is daar niet duidelijk aan, Laura?’

‘Heet je geen Laura? Hoe heet je dan wel?’

‘Oké... LÍnda... Zeg hem maar dat hij een nieuwe afspraak kan maken als hij nu niet kan wachten.’ Hij mompelde wat binnensmonds nadat hij had opgehangen.

Mensen zoals hij fascineerden me mateloos. Ze denken dat ze de hele wereld naar hun hand kunnen zetten omdat ze gezegend zijn met hun fantastische genen of kansen op een presenteerblaadje krijgen die ze geen windeieren leggen. Hij droeg geen trouwring. Zijn dag bestond ongetwijfeld uit niets anders dan dingen waarvan hij vooral zelf beter zou worden. Dure espresso, werken, eten in sterrenrestaurants, liefdeloos neuken... En dan is er weer een dag. Schoenen laten poetsen, misschien een potje squashen tussendoor.

Hij was vast ook een egoïstische minnaar. Niet dat ik hem mijn bed uit zou schoppen – maar toch. Ik kon me niet herinneren of ik ooit met iemand was geweest die zoveel macht uitstraalde, dus ik kon niet uit ervaring zeggen hoe dit zou uitpakken in de slaapkamer. De meeste mannen, tot nu toe, waren uitgehongerde kunstenaars, hipsters of boomknuffelaars. Mijn leven was niet bepaald *Sex and the City*. Het was eerder *Sex and the Pity*. Of *Sex and the Shitty*. Maar ik zou er niks op tegen hebben om voor een dagje Carrie te zijn voor de Mr Big van deze kerel. Of Mr Big Prick in dit geval. *Absofuckinglutely*.

Er zat alleen één foutje in mijn fantasietje: ik was absoluut niet

zijn type. Hij viel vast op onderdanige, high-class blonde grietjes, en niet op een Italiaanse chick met rondingen, een pittig karakter en veelkleurig haar. Mijn lange, zwarte lokken kwamen tot aan mijn kont. Ik leek op een kruising tussen Elvira en Pocahontas met een dikke reet. Afhankelijk van mijn stemming kregen de uiteinden van mijn haar om de paar weken een andere kleur. Deze week waren ze knalblauw, wat betekende dat ik best lekker in m'n vel zat. Rood betekende 'blijf uit mijn buurt'.

Mijn gedachten werden verstoord door de piepende remmen van de metro. Mr Big Prick stond plotseling op en verliet de coupé in een wolk van dure aftershave.

Zelfs zijn geur was aanstotelijk sexy, aanmatigend zelfs. Hij sprong de metro uit, waarna de deuren dichtgleden.

En weg was hij. Dat was het dan. *The show was over*. Ach, het was leuk zolang het duurde.

Bij de volgende halte moest ik er zelf uit, dus ik liep vast naar de deur waaruit hij net was gestapt. Mijn voet raakte iets wat voelde als een hockey puck, en ik keek naar beneden.

Mijn hart begon sneller te kloppen. Mr Big Prick had blijkbaar iets achtergelaten.

Hij had zijn telefoon laten vallen.

Zijn fucking telefoon!

Hij was zo snel uit de metro gesprongen dat het ding waarschijnlijk uit zijn handen was gevallen. En ik was blijkbaar zo geobsedeerd geweest door zijn sappige, goed ingepakte billen dat ik het niet gezien had. Ik raapte de iPhone op en hij gloeide in mijn handen. Het hoesje rook naar hem. Ik weerhield mezelf er nog net op tijd van om er al te heftig aan te snuiven.

Met mijn hand tegen mijn mond keek ik om me heen. Als ik in een of andere realityshow zou zitten, zou de lachband nu beginnen te joelen. Niemand keek. Niemand had in de gaten dat ik de telefoon van meneertje Arrogant in mijn handen had.

Wat moest ik ermee doen?

Ik stopte hem in mijn luipaardprinttas, en terwijl ik het station uit liep en de zonnige straten van Manhattan in wandelde, voelde het

alsof ik een bom op mezelf verstopd had. De telefoon trilde met elk binnenkomend bericht, en hij ging in ieder geval één keer over. Ik moest eerst koffie hebben voordat ik hem weer durfde aan te raken.

Nadat ik een beker had gehaald bij mijn vaste adresje, liep ik al koffienippend naar mijn werk. Ik was aan de late kant dus ik besloot om me tot na de lunch niet verder te verdiepen in Mr Big Pricks leven.

Toen ik bij mijn bureau kwam en de telefoon uit mijn tas haalde, zag ik dat het lampje van de batterij al rood was. Snel deed ik hem in mijn oplader. Mijn werk als assistent van een legendarische adviescolumnist was bepaald niet mijn droombaan, maar ik kon er voorlopig van leven. Ida Goldman was de persoon achter 'Vraag het Ida', een dagelijkse rubriek, die al jaren bestond. De laatste tijd probeerde Ida mij klaar te stomen om dingen over te nemen, en ze had me gevraagd om eens wat antwoorden te schrijven. Sommige brieven en antwoorden werden gepubliceerd in de krant en andere inzendingen werden gepost op Ida's website. Mijn werk bestond, onder andere, uit het screenen van binnenkomende vragen om te kijken welke belangrijk of relevant genoeg waren om door te geven aan mijn bazin.

En terwijl Ida's adviezen altijd inlevend en politiek correct waren, waren die van mij vaak nogal kort door de bocht, zonder overbodige bullshit. Daarom werden mijn antwoorden ook nooit gepubliceerd. Heel soms kon ik de verleiding niet weerstaan om vragen te beantwoorden die niet door de ballotage kwamen – die sowieso in de prullenbak zouden belanden. Sommige van deze mensen konden echt wel wat hulp gebruiken en ik vond het niet juist om hun smeekbede onbeantwoord te laten.

Ik heb net een berg pornoblaadjes van mijn man gevonden. Wat moet ik doen? – Trisha, Queens

Perfect! Investeer in een goede vibrator. Zorg ervoor dat alles weer keurig op z'n plek ligt nadat jij aan je trekken gekomen bent terwijl hij op zijn werk zit.

Ik was dronken op een feestje en heb gezoend met de beste vriend van mijn vriendje. Nu moet ik steeds aan hem denken. Ik voel me vreselijk schuldig, maar ik denk dat ik verliefd op hem aan het worden ben. Heb je wat wijze raad? – Dana, Long Island

Ja. Je bent een trut. Tot volgende week dinsdag, Dana!

Mijn vriendje heeft me onlangs ten huwelijk gevraagd. Ik heb 'ja' gezegd. Hij is de liefste, beste man die ik ooit ben tegengekomen. Het probleem is, ik had wel een iets grotere diamant verwacht. Ik wil hem niet kwetsen, maar ik zoek een beleefde manier om mijn teleurstelling kenbaar te maken. – Lori, Manhattan

God zit met hetzelfde dilemma waar het jou aangaat, schattekous. PS: Mocht je verloofde je met je egoïstische reet aan de kant zetten, geef hem dan mijn nummer maar.

Het zo eerlijk en direct mogelijk beantwoorden van een paar e-mails gaf me altijd de energie die ik nodig had om de dag te laten beginnen. Deze ochtend ging vlot voorbij. Tegen lunchtijd was Mr Big Pricks telefoon helemaal opgeladen dus ik nam hem mee naar onze lunchkamer. Ik had wat Thais eten voor ons besteld.

Na de lunch ging Ida even weg, en had ik zo'n tien minuten privacy om eens door zijn telefoon te gaan. Gelukkig zat er geen wachtwoord of pincode op. Eerste halte: foto's. Er stonden er niet veel op, en de hoop dat de foto's me wel een idee zouden geven over deze kerel was snel vervlogen. De eerste foto was van een klein, harig, wit hondje. Een terriër of zoiets.

De volgende foto was van een vrouw met blote borsten en een fles champagne ertussen geklemd. Ze waren bleek, perfect rond, en hartstikke fake. *Gatver*. Er volgden meer foto's van het hondje, en daarna eentje van een groepje oudere dames die gymnastiek oefeningen leken te doen. *Wat was dit?* Ik moest hardop lachen. De laatste foto was van hemzelf en een oudere dame. Hij droeg een wat meer casual outfit, zijn haar zat een beetje warrig, en hij glim-

lachte zowaar. Mijn god, wat was hij asociaal knap op die foto. Het was amper voor te stellen dat dit dezelfde arrogante knakker uit de metro was, maar zijn magnifieke kop liet geen twijfel daarover.

Nog vijf minuten voordat ik weer aan mijn bureau moest zitten. Er zat geen e-mailaccount op zijn telefoon, dus ik opende in plaats daarvan zijn lijst met contacten en besloot de eerste naam te bellen: Avery.

‘Nee maar, wie hebben we daar? Graham Morgan. Dat is een tijd geleden. Hoe dat zo? Ben je nu al door het hele alfabet heen en begin je weer bij de A? Je weet nog dat ik niet een van je playmates ben, hoop ik?’ Op de achtergrond klonk een claxon en verkeer, gevolgd door een dichtslaande autodeur, waarna de geluiden van de stad werden gedempt. ‘Naar het Langston-gebouw. En niet via het park. De kersenvomen staan in bloei en ik heb geen zin in een opgezwollen gezicht zo vlak voor de meeting.’ Ze was klaar met het afblaffen van de chauffeur en herinnerde zich dat ze aan de telefoon zat. ‘Dus, waarom bel je, Graham?’

‘Eh... hoi. Dit is niet Graham. Mijn naam is Soraya.’

‘So-wat?’

‘So-ra-ya. Dat is Perzisch voor “prinses”. Niet dat ik dat ben. Perzisch. Mijn vader vond het gewoon...’

‘Het kan me niet schelen hoe je heet, zeg me wat je wilt en waarom je me stoort met dit telefoontje. En waarom bel je me met Graham Morgans telefoon?’

Graham Morgan. Zelfs de naam was verdomd sexy. Niet verwonderlijk.

‘Ik heb deze telefoon gevonden in de metro. Volgens mij is hij van een man die ik vanmorgen daar gezien heb. Eind twintig, misschien? Donker haar, naar achter gekamd, vrij lang voor een zakenman, beetje krullerig bij de kraag. Hij droeg een blauw krijtstreeppak. En een joekel van een horloge.’

‘Heel knap, arrogant, en pissig?’

Ik grinnikte. 'Ja, dat zal hem zijn.'

'Hij heet Graham Morgan en ik weet precies waar je de telefoon naartoe kan brengen.'

Ik viste een pen uit mijn tas. 'Oké.'

'Ben je in de buurt van lijn 1?'

'Niet zo ver daarvandaan.'

'Oké. Goed, neem lijn 1 en ga helemaal naar downtown. Ga voorbij Rector Street en stap uit bij de South Ferry Terminal.'

'Oké. Dat lukt wel.'

'Als je uitgestapt bent, ga je rechts, Whitehall in, en dan links naar South Street.'

Ik kende die buurt en probeerde de gebouwen daar voor me te zien. Het was een zakendistrict. 'Dan kom ik toch uit bij de East River?'

'Precies. Gooi de telefoon van deze klootzak erin en vergeet dat je hem ooit gezien hebt.'

Ze hing op. *Poeh, dat was interessant.*